

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze projednal ve veřejném zasedání konaném 29. listopadu 2012 **odvolání obžalovaného J. L. a státní zástupkyně** podané v neprospěch tohoto obžalovaného proti rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 10 ze dne 22. srpna 2012, sp. zn. 3T 59/2012, a v senátě složeném z předsedy JUDr. Petra Beneše a soudců JUDr. Jaroslava Pytlouna a JUDr. Jindry Junkové rozhodl

t a k t o :

Podle § 258 odst. 1 písm. d), e), odst. 2 tr. řádu se napadený rozsudek **z r u š u j e** pouze ve výroku o trestu a způsobu jeho výkonu.

Podle § 259 odst. 3 písm. a), b) tr. řádu se znovu rozhoduje tak, že obžalovaný **J. L.** při nezměněném výroku o vině přečinem maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání podle § 337 odst. 1 písm. a) trestního zákoníku, přečinem podílnictví podle § 214 odst. 1 písm. a) trestního zákoníku a zločinem násilí proti úřední osobě podle § 325 odst. 1 písm. a), odst. 2 písm. a) trestního zákoníku v rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 10 ze dne 22. srpna 2012, sp. zn. 3T 59/2012

s e o d s u z u j e

za tyto přečiny a zločin jakož i za sbíhající se přečin neoprávněného opatření, padělání a pozměnění platebního prostředku podle § 234 odst. 1 trestního zákoníku a přečin krádeže

podle § 205 odst. 1 písm. a), b) trestního zákoníku dílem dokonáný a dílem nedokonáný podle § 21 odst. 1 trestního zákoníku, jimiž byl uznán vinným v rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 7 ze dne 20. května 2011, sp. zn. 3 T 72/2010

podle § 325 odst. 2 a § 43 odst. 2 trestního zákoníku k **souhrnnému trestu odnětí svobody** v trvání **52 (padesát dva) měsíců**.

Podle § 56 odst. 2 písm. c) trestního zákoníku se pro výkon tohoto trestu zařazuje do **věznice s ostrahou**.

Podle § 73 odst. 1 trestního zákoníku se mu dále ukládá **trest zákazu činnosti** spočívajícím v **zákazu řízení motorových vozidel všeho druhu na dobu 2 (dvou) let**.

Současně se podle § 43 odst. 2 trestního zákoníku **zrušuje výrok o úhrnném trestu ad II/.** z rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 7 ze dne 20. května 2011, sp. zn. 3 T 72/2010 jakož i všechna další rozhodnutí na tento výrok obsahově navazující, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo zrušením, pozbyla podkladu.

Podle § 256 tr. řádu se odvolání obžalovaného **z a m í t á** .

O d ů v o d n ě n í

Napadeným rozsudkem byl obžalovaný J. L. uznán vinným přečinem maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání podle § 337 odst. 1 písm. a) trestního zákoníku, přečinem podílnictví podle § 214 odst. 1 písm. a) trestního zákoníku a zločinem násilí proti úřední osobě podle § 325 odst. 1 písm. a), odst. 2 písm. a) trestního zákoníku, kterých se podle skutkových zjištění soudu I. stupně dopustil tím, že

dne xxx v době kolem 03.30 hodin v Praze 4 na Jižní spojce směrem od Barrandovského mostu řídil odcizené osobní motorové vozidlo zn. Peugeot 106 rz XXX, přičemž následně v místě naproti čerpací stanici Shell neuposlechl výzvy a signálů policejní hlídky Depo158A, aby vozidlo zastavil, neboť bylo policejními orgány zjištěno, že vozidlo řízené obžalovaným je vyhlášeno v pátrání jako odcizené, a této skutečnosti si byl obžalovaný vědom, a naopak se snažil i dalším přivolaným policejním hlídkám PMJ ujet a to tak, že sjel z Jižní spojky do ulice V Korytech, ujížděl ulicí Průběžná a ulicí Švehlova, z této opět najel na Jižní spojku a v protisměru řídil vozidlo až k sjezdu do ulice Spořilovská, dále pokračoval

ulicí Chodovská, ulicí Bohdalecká, kde opakovaně najížděl vozidlem na vozidlo policejní hlídky v úmyslu jej vytlačit z vozovky, dále pokračoval v Praze 10 ulicemi U Vršovického hřbitova, U Slávie v protisměru do ulice Bělocerkevská, kde opět v protisměru najel s vozidlem do parku, kde opět opakovaně neuposlechl výzvy policistů a s vozidlem úmyslně najížděl do pprap. V. S., který jej vyzýval, aby zanechal svého jednání, obžalovaný této výzvy neuposlechl, ale snažil se s vozidlem uprchnout, což se mu nakonec nepodařilo a byl na místě zadržen, vozidlo řídil, přestože byl trestním příkazem Obvodního soudu pro Prahu 2 sp.zn. 4T 147/2010 ze dne 10.6.2010, který nabyl právní moci dne 18.8.2010 odsouzen pro přečin podle § 274 odst. 1 trestního zákoníku a byl mu uložen mimo jiné i trest zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel všeho druhu na dobu osmnácti měsíců, který dosud nevykonal.

Za popsanou trestnou činnost mu byl uložen úhrnný trest odnětí svobody v trvání 40 měsíců se zařazením pro jeho výkon do věznice s ostrahou. Poškozená M. M. byla odkázána se svým nárokem na náhradu škody na řízení ve věcech občanskoprávních.

Proti tomuto rozsudku podal v zákonné lhůtě odvolání jak obžalovaný, které směřoval do výroku o vině a trestu, tak v jeho neprospěch i státní zástupkyně, jež rovněž brojila proti výroku o vině a trestu.

Obžalovaný prostřednictvím obhájce nalézacímu soudu vytkl chybné hodnocení důkazů, v jehož důsledku mají být učiněné skutkové závěry nesprávné a neúplné. Zopakoval svoji obhajobu, že si nebyl s ohledem na způsob nabytí vozidla Peugeot vědom skutečnosti, že by vozidlo mělo být kradené a tudíž vyhlášeno v pátrání. K závěru o jeho vině přečinem podílnictví nemůže podle jeho názoru postačovat svědectví Z. K., jež byla v době činu pod vlivem pervitinu. Policejním hlídkám neujížděl z důvodu, že řídil odcizené auto nýbrž proto, že měl vyslovený zákaz řízení všech motorových vozidel a měl strach z napadení ze strany policie, přičemž jeho obava se posléze ukázala být oprávněná. Popřel najíždění do policisty S. s tím, že pro takovéto zjištění kromě svědecké výpovědi dotyčného není k dispozici žádný jiný důkaz. Verzi S. mají vylučovat stopy po výstřelech do karoserie vozidla, přičemž spolujezdci mají v pozici svědků svými výpověďmi obžalovaného vyvíňovat. Při respektování zásady v pochybnostech ve prospěch obžalovaného měl být soudem I. stupně uznán vinným toliko přečinem maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání, ke kterému se doznal. S poukazem na výše uvedené obžalovaný navrhl, aby soud II. stupně naznačeným způsobem rozhodl a toliko za přečin maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání mu uložil podmíněný trest odnětí svobody v polovině trestní sazby s přiměřeně dlouhou zkušební dobou.

Státní zástupkyně naproti tomu nesouhlasí s použitím mírnější právní kvalifikace obvodním soudem než jak bylo žalováno. Míní, že provedeným dokazováním bylo v hlavním líčení bezpečně prokázáno naplnění základních podmínek obecného ohrožení, tedy že obžalovaný svou nebezpečnou a riskantní jízdou v protisměru vyvolal stav, při němž nastává větší či menší pravděpodobnost vzniku vážné poruchy, která pro svou povahu, rozsah a intenzitu znamená nebezpečí smrti nebo těžké újmy na zdraví více osob nebo nebezpečí škody velkého rozsahu na cizím majetku. Na podporu tohoto názoru poukázala na počet spolujezdců ve vozidle řízeném obžalovaným jakož i v míjejících motorových vozidlech. Odmítla soudem použitý argument, že vozidlo bylo po celou dobu obžalovaným plně ovládáno a nezpůsobilo dopravní nehodu, když jeho jízda skončila právě dopravní kolizí s nárazem do zídky v parku. K těžkému následku, tj. ke smrti či těžkému zranění více osob nedošlo podle odvolatelky jen náhodou, proto se domáhá zpřísnění jak právní kvalifikace, tak v návaznosti na to i úhrnného

trestu, který by měl být vyměřen již v horní polovině zákonné trestní sazby se zařazením pro jeho výkon do věznice s ostrahou. Ze všech uvedených důvodů navrhla, aby napadený rozsudek byl v odvolacím řízení zrušen a věc byla vrácena soudu prvního stupně k novému projednání event. aby naznačeným způsobem bylo rozhodnuto soudem druhého stupně.

Městský soud v Praze jako soud odvolací podle § 254 odst. 1 tr. řádu přezkoumal zákonnost a odůvodněnost těch oddělitelných výroků napadeného rozsudku, proti nimž byla odvolání podána, jakož i správnost postupu řízení, které vydání napadených výroků předcházelo, a dospěl k závěru, že odvolání obžalovaného důvodné není, zatímco odvolání státní zástupkyně akceptovat zčásti lze.

Nejprve je třeba konstatovat, že řízení v této trestní věci není zatíženo žádnou procesní vadou, která by se projevila ve zkrácení práva obžalovaného na jeho obhajobu či v procesně vadném postupu při provádění důkazů, ať ve stadiu přípravného řízení nebo před soudem v hlavním líčení a proto nebyl důvod ke zrušení rozsudku podle § 258 odst. 1 písm. a) tr. ř. Je zřejmé, že z hlediska ustanovení § 2 odst. 5 tr. ř. byla provedena převážná většina potřebných a zejména reálně dosažitelných důkazů, jež mohly k objasnění skutkového stavu věci přispět a nalézací soud si tak vytvořil patřičný skutkový základ pro svoje věcně správné rozhodnutí. Okolnosti svědčící proti obžalovanému byly objasňovány se stejnou pečlivostí jako okolnosti svědčící v jeho prospěch, při hodnocení shromážděných důkazů obvodní soud následně postupoval tak, jak mu ukládá ust. § 2 odst. 6 tr. ř., tedy podle svého vnitřního přesvědčení založeného na odpovědném uvážení všech okolností případu jednotlivě, v jejich souhrnu i ve všech relevantních vzájemných souvislostech a jeho objektivní zhodnocení pak vyústilo u obžalovaného J. L. ve výrok o jeho vině v rozsahu v napadeném rozsudku uvedeném. Jestliže nalézací soud v souladu s jednou ze stěžejních zásad našeho trestního řízení, zásadou volného hodnocení důkazů, dospěl k tomuto verdiktu s tím, že k bezpečnému prokázání viny mu provedené důkazy plně postačují, nemohl městský soud do této individuální rozhodovací pravomoci a závažné individuální odpovědnosti obvodního soudu za spravedlivé a zákonné rozhodnutí jakkoliv zasahovat, shledal-li nyní dokazování i po vlastním doplnění již úplným a zároveň zjistil-li, že při analýze důkazního materiálu bylo postupováno v souladu se shora citovaným procesním ustanovením. Odvolací soud by totiž podle § 258 odst. 1 písm. b) tr. ř. nemohl napadený rozsudek zrušit ani tehdy, kdyby snad sám na základě svého vlastního přesvědčení event. chtěl některé důkazy hodnotit s jinými reálně v úvahu přicházejícími závěry. Hodnocení důkazů totiž výlučně spadá do domény toho soudu, před kterým jsou důkazy prováděny, tj. soudu prvního stupně a odvolací soud, jak plyne z ustanovení § 263 odst. 7 tr. řádu, je tímto hodnocením vázán, byl-li rozbor důkazů proveden v souladu s ust. § 2 odst. 6 tr. řádu.

Je třeba plně akceptovat, že prvostupňový soud o trestné činnosti obžalovaného žádné pochybnosti nemá, v zájmu stručnosti na odůvodnění napadeného rozhodnutí odkázat a s tímto se ztotožnit. Nalézací soud bezpečný základ pro svá skutková zjištění a pro závěr o vině stran zmíněného jednání u jmenovaného získal po racionálním logickém zhodnocení před ním provedených důkazů, když jeho vnitřní přesvědčení bylo přitom založeno na bezprostředních dojmech získaných z vystupování jednotlivých osob, tj. obžalovaného a svědků.

Shodné je se závěrem prvostupňového soudu i mínění odvolacího soudu, že z hlediska procesně právního bylo jednoznačně zjištěno a prokázáno, že žalované jednání se objektivně stalo, představuje závažnou hrozbu pro společnost jako celek a že odsouzený subjekt, byť inkriminovanou trestnou činností z velké části vehementně popírá, je skutečně tou osobou,

kteřá toto jednání spáchala. Obžalovaný se sice hájí tím, že neměl ani tušení, že vozidlo, které řídil, mělo být opatřeno trestnou činností, neboť ho měl zakoupit krátce před svým zadržením jako nepojízdné na trzích v Praze 9, ale obvodní soud této obhajobě správně neuvěřil, neboť obžalovaným předkládaná verze je v rozporu s údaji, které orgánům činným v trestním řízení poskytli slyšení svědci, když majitelka auta M. a její přítel R. potvrdili, že předmětné vozidlo bylo před krádeží pouze běžně opotřebené a stále používané, svědkyně K. se během pronásledování policejními vozy dozvěděla přímo od spolujezdců H. či S., že vozidlo řízené a používané obžalovaným má být kradené. Způsob, jakým prezentuje nabytí vozidla obžalovaný, tj. že ho koupil od neznámé osoby za 10.000,- Kč bez kupní smlouvy a bez velkého technického průkazu aniž by měl možnost jej nechat přeregistrovat na svoji osobu, svědčí o tom, že si musel být z těchto skutečností vědom, že prodávající auto nemohl údajný prodávající získat legálním způsobem a že bude tudíž kradené, proto také pak z obavy před možným postihem nerespektoval výzvy policistů na zastavení a snažil se jim uprchnout. Není tak pochyb o tom, že svým jednáním naplnil minimálně skutkovou podstatu přečinu podílnictví podle § 214 odst. 1 písm. a) trest. zákoníku, když přímé odcizení vozidla mu pro nedostatek důkazů prokázat nelze. O způsobu jízdy obžalovaného včetně opakovaného najíždění během ní na policejní vozidlo a poté v Edenu přímo na policistu pprap. S. pak svědčí nejen výpověď jmenovaného policisty ale i podaná vysvětlení spolujezdců obžalovaného H. a S. jakož i policistů K., K. R., K. a T., o nichž byly pořizeny úřední záznamy podle § 158 odst. 3 a 5 tr. řádu a jež byly za souhlasu státního zástupce a obžalovaného podle § 211 odst. 6 tr. řádu přečteny odvolacím soudem u veřejného zasedání. Lze tudíž uzavřít, že podřazení souzeného jednání i pod ust. § 325 odst. 1 písm. a), odst. 2 písm. a) trest. zákoníku jako zločin násilí proti úřední osobě se stalo po právu, což stejně tak platí i o přečinu maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání podle § 337 odst. 1 písm. a) trest. zákoníku, což ve svém opravném prostředku nezpochybňoval a proti tomu nebrazil ani obžalovaný.

S ohledem na odvolání státní zástupkyně zabýval se dále městský soud spornou právní otázkou, zda skutek, tak jak byl v obžalobě a posléze ve výroku napadeného rozsudku popsán stran způsobu jízdy v podání obžalovaného, může naplnit znaky skutkové podstaty zločinu obecného ohrožení podle § 272 odst. 1 trest. zákoníku, tedy zda obžalovaný svým počínáním zároveň vyvolal stav obecného ohrožení. Obvodní soud s poukazem na několik judikatorních rozhodnutí má za to, že se tak v daném případě nestalo, neboť obžalovaný svou bezohlednou jízdou, kterou opakovaně porušoval předpisy o provozu na pozemních komunikacích, znak živelnosti a neovladatelnosti průběhu událostí nenaplnil a nedošlo z jeho strany ani k ohrožení judikaturou požadovaného počtu alespoň sedmi osob naráz, neboť kamerové záznamy a svědecké výpovědi prokazují, že po celou dobu vozidlo plně ovládal, pročež v průběhu celého pronásledování nedošlo k žádné dopravní nehodě.

Přes námitky státní zástupkyně vyjádřené v jejím opravném prostředku i odvolací soud sdílí právní názor, že v daném případě, který je hraniční, nakonec obžalovaný svým jednáním zákonné znaky skutkové podstaty zločinu obecného ohrožení ve formě úmyslu nepřímého, tj. podle § 272 odst. 1 trest. zákoníku, nenaplnil. Riskantní jízda obžalovaného Prahou 4 a 10, při níž opakovaně porušoval ustanovení o provozu na pozemních komunikacích, totiž podle názoru městského soudu v kritických místech nemohla postrádat zároveň i prvky obezřetnosti, když ve složitých dopravních situacích, zejména při jízdě v protisměru po Jižní spoje, obžalovaný musel neukázněný způsob jízdy v případě nutnosti korigovat do té míry, že během celé „dopravní honičky“ na trase dlouhé několik km ani v místech s živějším provozem nedošlo k žádné kolizi s ostatními účastníky silničního provozu, což nemohlo být jen dílem náhody, naopak průběh vyvolané události se v žádném okamžiku nestal

neovladatelným ani závislým na nahodilých okolnostech. Je pravdou, že v samém závěru obžalovaný v ulici Bělocerkevská nakonec vozidlo již na vozovce neudržel a vjel do místního parčíku, stalo se tak však až poté, co kola a zejména pneumatiky byly zasaženy policejní střelbou. Ani v tom případě však nebyla zraněna žádná osoba a nebyl ani ohrožen žádný účastník silničního provozu. S ohledem na právě uvedené tak nelze rozhodně předjímat, že u obžalovaného se jednalo o lhostejný vztah k následku, resp. o srozumění s možným následkem, tedy že se trestného činu resp. zločinu měl dopustit ve formě nepřímého úmyslu.

Vyloučil-li odvolací soud možnost napadený rozsudek ve výroku o vině právně překvalifikovat podle § 272 odst. 1 trest. zákoníku, musel se dále zabývat otázkou, zda obžalovaný svým jednáním alespoň nezpůsobil obecné nebezpečí a nenaplnil tak znaky skutkové podstaty trestného činu obecného ohrožení podle § 273 odst. 1, 2 písm. b) trest. zákoníku, kterého se podle zákonodárce dopustí mimo jiné ten, kdo z nedbalosti způsobí obecné nebezpečí proto, že porušil důležitou povinnost uloženou mu podle zákona. Při svých úvahách respektoval znění konstantní judikatury, podle které k naplnění pojmu „způsobí obecné nebezpečí“ nestačí jakékoli jednání, jímž může být většímu počtu lidí – nejméně sedmi – způsobena smrt nebo těžká újma na zdraví nebo na cizím majetku škoda velkého rozsahu (5 milionu Kč), ale musí jít o jednání obecně nebezpečné příkladmo uvedené v § 272 odst. 1 alinea první trest. zákoníku, z něhož porucha v zákoně stanoveném rozsahu sice vůbec vzniknout nemusí, avšak, má-li být naplněn objektivní znak trestného činu (obecně nebezpečný následek), musí v každém případě bezprostředně hrozit, přičemž pro stav obecného ohrožení je typické nejen přiblížení se k poruše (konkrétní nebezpečí), ale také určitá živelnost a neovladatelnost průběhu vyvolané události, kdy vznik poruchy často závisí na nahodilých, z vlivu pachatele se vymykajících okolnostech. Nestačí tedy, když pachatelovým jednáním byla vytvořena pouze taková situace, z níž by obecně nebezpečný následek za určitých okolností a splnění ještě dalších podmínek teprve mohl nastat. Způsobením obecného nebezpečí se podle rozhodovací praxe soudů rozumí zaviněné vyvolání takového stavu, který vzhledem ke své povaze, rozsahu a intenzitě, tedy svojí nebezpečností je zároveň srovnatelný s nebezpečím požáru, povodně nebo škodlivých účinků výbušnin, plynu, elektřiny či jiných podobně nebezpečných látek. V silniční dopravě se přitom trestný čin obecného ohrožení podle § 272 resp. § 273 trest. zákoníku vyskytuje pouze zřídka, což vyplývá z povahy tohoto provozu, při němž – na rozdíl od dopravy železniční - spíše jen výjimečně vznikají takové situace, z nichž nebezpečí zákonem předpokládaného rozsahu hrozí. Z hlediska možného posouzení jednání pachatele podle citovaného zákonného ustanovení, dopustil-li se ho při chybném řízení motorového vozidla a vznikla-li z něj havarijní situace, je rozhodující především počet přepravovaných osob ve vozidle, resp. skutečný počet osob bezprostředně jednáním pachatele ohrožených. Proto se předmětná trestná činnost dotýká spíše řidičů prostředků hromadné přepravy osob, typické bývají zejména havárie autobusů, tramvají, příp. jiných vozidel, v nichž je dopravováno více osob, v úvahu přicházejí dále i kolize na železničních přejezdech. Ve vadném řízení motorových vozidel, z něhož vzniká taková havarijní situace, pak bývá spatřováno ono zákonodárcem předvídané „jiné nebezpečné jednání“, podobné ostatním způsobům v § 272 odst. 1 trest. zákoníku příkladmo uvedeným. Význam porušení kterékoli řidičské povinnosti je přitom přímo závislý na konkrétní dopravní situaci.

Městský soud znovu opakuje, byť již to řečeno bylo, že z provedených důkazů je zcela zřejmé, že obžalovaný J. L. svým počínáním dne 8. září 2010 kolem 03.30 hod. na Jižní spojnici a silnicích desátého pražského obvodu jako řidič vozidla Peugeot opakovaně hrubě porušil pravidla provozu na pozemních komunikacích riskantní a neukázněnou jízdou, při níž si nepočínal vůči ostatním účastníkům silničního provozu ohleduplně. Nicméně pro trestně

právní posouzení konkrétního případu je podstatné, že nedošlo k reálné bezprostřední hrozbě vzniku obecně nebezpečného následku ve smyslu právního rozboru v odstavci výše, tedy ke konkrétnímu a bezprostřednímu nebezpečí smrti anebo těžké újmy na zdraví nejméně sedmi osob a toto nebezpečí nehrozilo ani z hlediska vzniku škody velkého rozsahu na cizím majetku, a to díky již zmiňované určité obezřetnosti obžalovaného, kdy podle nutnosti v mezích možnosti korigoval svoji jízdu, při níž směrově vozidlo stačil ovládat tak, aby je nedostal do smyku a vyhnul se kolizi s protijedoucími auty, přičemž zároveň ke snížení rizika vědomě využíval i výstražných zvukových a světelných signálů ze za ním jedoucí kolony policejních vozů. Při úvahách o reálnosti a závažnosti eventuálního následku je třeba podle názoru odvolacího soudu vyjít i ze skutečnosti, že k žalovanému jednání došlo na přelomu noci a časných ranních hodin, kdy silniční provoz mimo Jižní spojku byl ještě sporadický a dále že obžalovaný nebyl pod vlivem žádných návykových látek. Odhlédnout nelze ani od skutečnosti, že převážná většina řidičů při zvuku klaksonů policejních, hasičských či sanitních vozů automaticky zpozorní, zmírní rychlost svých vozů a začne se chovat v provozu opatrněji. Předpokládaná změna jejich chování, která díky výstražným zvukovým znamením policejní kolony nastala, není sice zásluha obžalovaného, nicméně ten s ní mohl při svém počínání na silnici kalkulovat a připočte-li se k tomu i jeho nepochybně slušná řidičská zručnost, byly tak v souhrnu v aktuálním dopravním provozu vytvořeny podmínky, jež eliminovaly možnost bezprostřední, konkrétní hrozby vzniku obecného nebezpečí ve smyslu §§ 272 a 273 trest. zákoníku, neboť jízda obžalovaného se nevymkla jeho kontrole. Pro správnost této úvahy ostatně svědčí i fakt, že se celá stíhací jízda obešla bez jakýchkoli následků na životech a zdraví občanů a rovněž škoda vzniklá střelbou a vyrazením vozidla na čas z provozu byla v podstatě minimální. Jednání obžalovaného však bezesporu vykazuje znaky řady dopravních přestupků, nicméně jelikož byly spáchány v jednočinném souběhu s přečinem maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání podle § 337 odst. 1 písm. a) trestního zákoníku, přečinem podílnictví podle § 214 odst. 1 písm. a) trestního zákoníku a zločinem násilí proti úřední osobě podle § 325 odst. 1 písm. a), odst. 2 písm. a) trestního zákoníku, jimiž byl L. uznán vinnými, nepřicházelo v úvahu tyto přestupky vyloučit a zároveň je postoupit k přestupkovému řízení. Lze tak uzavřít, že správně zjištěný skutkový stav byl obvodním soudem podřazen pod relevantní normativní rámec.

Na základě podaného odvolání byl dále přezkoumán výrok o uloženém trestu. Je zřejmé, že obvodní soud chybně pominul skutečnost, že nyní souzená trestná činnost podle skutkových zjištění dokonaná **dne 8. 9. 2010**, byla obžalovaným L. spáchána v souběhu s přečinem neoprávněného opatření, padělání a pozměnění platebního prostředku podle § 234 odst. 1 trest. zákoníku a přečinem krádeže podle § 205 odst. 1 písm. a), b) trest. zákoníku dílem dokonaný a dílem nedokonaný podle § 21 odst. 1 trest. zákoníku, jichž se týž pachatel dopustil **dne 29. 8. 2010** a za něž byl již odsouzen k nepodmíněnému úhrnnému trestu odnětí svobody v trvání 1 roku do věznice s ostrahou, a to rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 7, sp. zn. 3 T 72/2010, ze **dne 20. 5. 2011** ad II/. Vzhledem k tučně zvýrazněným časovým údajům mělo být nalézacím soudem postupováno podle § 43 odst. 2 trest. zákoníku a měl jím být ukládán správně souhrnný trest, jenž je pro obžalovaného výhodnější. Neučinil-li tak, muselo být toto opomenutí napraveno soudem odvolacím, který po částečném zrušení rozsudku ve výroku o trestu postupoval podle § 43 odst. 2 trest. zákoníku, přičemž stran výměry souhrnného trestu s ohledem na odvolání podané státní zástupkyní v neprospěch obžalovaného nebyl limitován zásadou zákazu změny k horšímu, nýbrž jen horní hranicí příslušné trestní sazby nejpřísněji trestného sbíhajícího se trestného činu resp. zločinu jakož i podmínkou zákonodárce, že souhrnný trest nesmí být mírnější než trest uložený dřívějším pravomocným rozsudkem. Při úvaze o druhu a výši trestu byla hodnocena povaha a závažnost všech sbíhajících se deliktů, způsob jejich spáchání, byl zohledněn i sklon obžalovaného

k páchání trestné činnosti jakož i skutečnost, že předchozí výchovná či represivní odsouzení na něj neměla žádný pozitivní vliv. Při respektování ustanovení §§ 39 a 43 odst. 2 trest. zákoníku a s ohledem na předchozí nepodmíněný trest odnětí svobody ve výměře 12 měsíců uložený rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 7, sp. zn. 3 T 72/2010 dne 20. 5. 2011 ad II/, jenž byl nyníjším rozsudkem zrušen, byl obžalovanému L.ovi jako adekvátní nakonec uložen souhrnný trest odnětí svobody vyměřený zhruba ve třech čtvrtinách zákonné trestní sazby jako souhrnný, přičemž vězeňské zařízení, v němž bude tento trest vykonáván, bylo zvoleno ve formě předvídané zákonodárcem v § 56 odst. 2 písm. c) trest. zákoníku s ohledem na charakter spáchané trestné činnosti, výši uloženého trestu a pro předchozí pobyt obžalovaného ve vězení za úmyslnou trestnou činnost. Vedle trestu spojeného s omezením osobní svobody v rámci ukládaného souhrnného trestu byl postih obžalovaného zpřísněn pouze o nově uložený dvouletý trest zákazu činnosti spočívajícím v zákazu řízení motorových vozidel, neboť spáchaná trestná činnost s tímto konáním bezprostředně souvisela.

Námítky uplatněné obžalovaným v opravném prostředku městský soud důvodnými neshledal, proto bylo jeho odvolání podle § 256 tr. řádu zamítnuto.

Poučení: Proti tomuto rozsudku není další řádný opravný prostředek přípustný.

Za splnění podmínek § 265a a § 265b tr. ř. však lze proti němu podat dovolání, a to ve lhůtě dvou měsíců od jeho doručení prostřednictvím soudu, který ve věci rozhodoval v prvním stupni. O dovolání rozhoduje Nejvyšší soud České republiky. Právo podat dovolání přísluší nejvyššímu státnímu zástupci pro nesprávnost kteréhokoli výroku rozhodnutí soudu, a to ve prospěch i v neprospěch obviněného, a dále obviněnému pro nesprávnost výroku rozhodnutí soudu, který se ho bezprostředně dotýká. Obviněný tak může učinit pouze prostřednictvím obhájce. Podání obviněného, které nebylo učiněno prostřednictvím obhájce, se nepovažuje za dovolání, byť bylo takto označeno. V dovolání musí být vedle obecných náležitostí podání (§ 59 odst. 4 tr. ř.) uvedeno, proti kterému rozhodnutí směřuje, který výrok, v jakém rozsahu i z jakých důvodů dovolatel napadá a čeho se domáhá, včetně konkrétního návrhu na rozhodnutí dovolacího soudu s odkazem na zákonné ustanovení § 265b odst. 1 písm. a) – l) tr.ř. nebo § 265b odst. 2 tr.ř., o které se dovolání opírá. Nejvyšší státní zástupce je povinen v dovolání uvést, zda je podává ve prospěch nebo v neprospěch obviněného. Rozsah, v němž je rozhodnutí dovoláním napadáno, a důvody dovolání lze měnit jen po dobu trvání lhůty k podání dovolání.

V Praze dne 29. listopadu 2012

JUDr. Petr Beneš, v. r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Jitka Dörflová